

Rajzszakos tanárként, hívő emberként már régóta foglalkoztatott a gondolat, hogy közelebb kerüljek az ikonfestéshez. Művészettörténetet nagyon szeretek tanítani, így volt már némi elméleti alapom, azonban egyedül nem mertem ikonkép készítéséhez fogni, azt sokkal szentebb dolognak tartottam.

Nagyon megörültem, amikor az interneten keresgélve rátaláltam Tarzícius testvér honlapján az ikonfestő táborra. A nagy öröm után a szokásos hezitálás következett, de már a megérkezéskor tudtam, jól döntöttem.

A vendéglátó házigazdák – a Barna család -, Tarzícius testvér és a „táborozók” is mintha régi ismerőseim lettek volna. A szeretet és a Jóisten mindvégig velünk volt és egy kis családdá kovácsolt bennünket. Napról napra egyre több mindent tudtunk meg az ikonfestésről – a vászon fölragasztásától kezdve a bekarcoláson át a festésig.

Minden napot szentmisével kezdtünk, elméleti és gyakorlati oktatást kaptunk, segített Divna Ljubojevic áhitatos éneke és Tarzícius testvér szakmai útbaigazításai, humoros történetei a szerzetesi életről. Szeretettel gondolok Sándor atya reggeli szentbeszédeire és vendéglátóinkra, akik gondoskodtak rólunk.

Köszönöm Tarzícius testvérnek, hogy bátorított minket és elindított azon az úton, melyen tovább mehetünk imával és kitartással. Kívánom, hogy Isten áldásával ez a tábor hagyománnyá váljék.

Szeretettel:

Gávayné Lénárt Andrea